

тя врьвяше безъ срьдце и мѣчно, и все ми подмѣ-
 таше, че мя въспира. Сега паднѣ на насъ пепель,
 нѣ само малко; азъ ся обрѣнѣхъ назадѣ, та погляд-
 нѣхъ и видѣхъ, че по насъ като рѣка ся прѣваля и
 трѣкаля страшна тѣмнина. „Да ся отбѣемъ на стра-
 нѣ“, рекохъ майци си, „доклѣ ся еще види, да не
 бы поплслѣ изъ пѣтя да ны сгази въ тѣмнинѣ-тѣ
 много-то свѣтъ, что ся е загнѣлъ изъ града.“ Тамъ
 дѣто сѣдняхмы, обыколи ны страшна тѣмнина, нѣ
 не тѣмнина като отъ обыкновеннѣ облачнѣ ношѣ,
 нѣ гробна тѣмнина като у затворенѣ станѣ. До насъ
 достигаше само олелеченіе отъ жены, плачъ отъ
 дѣтца и выкъ отъ мажи; едни си трѣсахъ родите-
 ли-ты, другы дѣтца-та, трети жены-ты си, едни
 тѣгувахъ за свое-то злочестіе, другы за злоче-
 стіе-то на свои-ты; мнозина привыквахъ смръть-тѣ
 само отъ страхъ прѣдъ смръть-тѣ. Мнозина подви-
 гахъ рѣцѣ камъ небе-то, повече-то выкахъ, че нѣма
 вече богове, та за свѣта е настанѣла вѣчна послѣдня
 ношѣ. Мнозина еще умножихъ страхотѣ-тѣ съ из-
 мыслии като увѣрявахъ, че половина отъ Мисенѣ ся
 съсипала, а друга-та ѣ половина е въ пламыкъ. То
 бѣ измыслено, нѣ всякой го вѣрваше. Сега малко
 посвѣтнѣ, нѣ не като день, а вете като да е близу
 огнь. Нѣ огнь-тѣ насъ не стигнѣ, а пакъ ны при-
 тиснѣ тѣмна ношѣ и силенъ пепель падаше на насъ.
 Часъ по часъ стаяхмы за да ся отръсимъ; инакъ бы
 ны засипало и заровило. Напоконъ ся распрѣснѣ
 тѣмнина-та като дымъ и облакъ, настанѣ день,
 слѣнце ся показа, нѣ слабо и блѣдно, като че иска
 да ся затули. Всичко, что ни ся мѣрнѣ прѣдъ очи-ты,
 бѣше опустѣло и покрыто съ пепель като съ снѣгъ.
 Върнѣхмы ся въ Мисенѣ и тамъ прѣминѣхмы ношѣ-